

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro
singulis Anni diebus**

Complectens Octobrem, Novembrem, Decembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 19. De vigilantia Christiana.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60533](#)

October,

DIES XIX.

De Vigilantia Christiana.

I.

HOMINI Christiano nihil magis necessarium est, quam vigilantia assidua. Sic Christus assiduè nos hortatur: *quod vobis dico, omnibus dico: vigilate.* Oportet I. Vigilare, ut nos tueamur à fallacijs cordis nostri: quod, cùm ipsummet decipiat, nos quoque decipere nititur. Hinc sit, ut nobis persuadeamus, timiditatem ingenitam esse timorem Dei; horrorem effectuum peccati, horrorem esse ipsius peccati, virtutis æstimationem esse sincerum virtutis amorem; sensum gratiæ consensum esse gratiæ præstitum; velleitates, ut vocant, esse voluntatem; desiderium vitæ emendandæ esse veram emendationem. Atque ita blandimur nobis de vera pœnitentia, cuius non nisi speciem habemus. Dissidentia præcautionis nomine venit, astutia nomine prudentiæ; timidas nomine demissionis, ignavia moderationis; tolerantia vitiosa amicæ connivenziæ; indignatio, zelotypia, & iræ vehementia appellatur zelus, superbia, & arrogan-

E 2

ua

October,

ta alicujus fæminæ, & honestas prorsus mundana virtutis locum obtinet; amor periculosus æstimationis nomine palliatur; occupatio vana strictæ obligationis nomine venit; & in periculo tantummodo mali versari nobis videmur, cùm jam profundè malo ipsi impliciti sumus. Quis tueri se potest ab omnibus hisce fallacijs cupiditatis ad nos decipiendos ingeniosæ, nisi continua super motus cordis nostri vigilancia? verùm si hoc cor, dum opitulan vigilantiæ rationis nostræ deberet, ad nos perdendos cum nostra cupiditate consipret, quid ab eo nobis expectandum? Vigila proinde, mi Deus, super nos, & pro nobis.

II. Vigilare nos oportet, ut nobis cœamus à laqueis, quos omnes res creatæ nobis tendunt, & ab omnibus objectis, quæ nos circumdant: omnia vel ob imbecillitatem, vel corruptelam nostram, nobis esse peccati occasio, & ad malum nos impellere videntur. Amici nostri nobis adulantur; inimici ad iram nos provocant; res amœnæ nos fascinant; odiosæ nos seductiosos reddunt; potestas nos extollit; subjectio molestiam nobis parit; prosperitas nos emollit; calamitas affligit, otium languidos reddit, labor opprimit, divitiæ

siz

c 2

in-

insolentes, paupertas querulos facit; si October tentamur, animum despodemus, si temptationis immunes sumus multum nobis ipsi tribuimus. Et sic, inquit S. Augustinus, undique laqueis cinctos nos invenimus; omnésque res creatæ, quæ factæ non erant, nisi, ut ad Deum nos eveherent, ab eo nos removent ob perversitatem, quam peccatum originarium cordi nostro indidit; & cùm illæ creatæ sint, ut nobis essent salutis media, ejusdem nobis sunt obstacula. Nihil est, excepta vigilantia Christiana, quod hanc perversitatem reparare, nōsque aliquo modo primæ originis nostræ felicitati restituere queat. Sine hac quivis homo dicere cum infelici Cajno potest: procul recessi à præsentia tua, animum meum dissipando, & in res creatas effundendo; hæ mihi funestæ evadent ob lethiferas plagas, quas infligunt cordi meo, quod defendere se non potest: quia nec Deo, nec mihi attendit, in qua tamen vigilantia omnes meæ vires consistunt.

III. Tertiò vigilandum, ut tuti simus ab hostium cùm visibilium, tum non visibilium invasionibus: cùm quibus enim hostibus pugnandum nobis non est? quantas insidias nobis non struunt? caro hostis domesticus tantò magis formidandus,

quando minùs eum formidamus; quin imò amamus, & sovemus, quantas quotidie plagas nobis non infligit, nisi à clandestinis ejus conurbationibus cum hostibus nostris nobis caveamus: hic ipsis in cor nostrum aditum præbet per sensuum nostrorum portas, quas ipsis aperit, nisi per assidas vigilias eos ingressu prohibeamus. Mundus, qui voluptatibus suis nos fascinat, suis axiomatis nos pervertit, promissis decipit, & per viam amœnā ad præcipitum abducit. Denique hostis ille potens, vigil, crudelis, astutus, qui mille nobis retia tendit. Decetne, ut minùs vigilantes simus pro salute nostra, quām ipse in æternam nostram perniciem? quī fit, ut nos homines tranquillitati, vel miserandæ potius stupiditati indormiamus, ubi de salute nostra obtainenda agitur; cùm diabolus quiescat nunquam, ubi de nostro agitur interitu?

Pete à Deo, ut suppleat negligentiam tuam, tibique, & prote vigilet.

Quod autem vobis dico, omnibus dico: Vigilate. Marci 13. 37.

Vigilemus super omnia opera nostra, ne vel omittamus, quod præceptum est, vel, quod est prohibitum, committamus.
Bern.

DIES